

**2016. február 28. – Nagyböjt 3. vasárnap –
Lk 13,1-9 (András XI, 4) – „... gyümölcsöt keresett rajta...”**

A Bokor Közösségnek van egy szépséges ikonfestője Székesfehérváron. Nappali szobánk ékes gyöngyszeme az az általa készített ikon, amelyen Lukács evangélista fest. Máriát és gyermekét festi. Lukács evangélistát és az általa megalkotott evangéliumot ezért is szeretem. Lukács evangélista kora „festékkészletének” színe-javát felhasználja. Időnként túlszínezi a történeteket. Nem baj. Én szeretem a sok élénk színezést. Gyönyörködteti szememet és megmozgatja képzelőerőmet. András evangéliuma azonban olyan, mint egy fekete-fehér tustollal készített rajz. A szinoptikus evangéliumok letisztított és eggyé formált valóságát tárja elénk. Ízlés dolga, kinek melyik tetszik, de számomra mindkettő szép és igaz.

Lukács evangélista a mai evangéliumi részletben attól az évezredes zsidó és keresztény szemléletmódtól próbál minket megszabadítani, amely szerint az embereket azért érik utol a bajok és tragédiák, mert bűnösök, és nem teljesítik Isten parancsait. A Lukács szerint leírt történetben a hírhozók beszámolnak Pilátus megtorló intézkedéséről, amikor is megelégette a galileai zelóták magatartását, vagyis azt, hogy a tömegben elrejtőzve leszurkálták a római katonákat és a velük kollaboráló zsidókat.

A hírhozók beszámolóját követően Jézus egy tömegkatasztrófában meghalt emberekről beszél, akikre Siloámban rádőlt a torony. Jézus egyik eseményben sem ad teret annak a szemléletmódnak, hogy az embereknek azért kellett meghalniuk, mert bűnösök voltak Isten előtt. A halálos balesetet szenvedettekről, a hatalom általi megtorlásban meggyilkoltokról egyaránt kijelentette, hogy nem voltak bűnösebbek azoknál, akik életben maradtak. Isten nem terrorista, aki bosszút áll a bűnösökön. Jézus arra hívja fel a figyelmünket, hogy teremjük meg az Istennek tetsző jócselekedetek gyümölcseit. A szőlő és a fügefafa Izrael népének szimbolikus megjelenítése (vö. Iz 5,1-7; Jer 8,13; Oz 9,10; Mik 7,1). A fügefafa terméketlensége arról tanít, hogy Izrael népe bojkottálja Isten parancsainak megtartását. Izrael népe nem tölti be példaadóan gyümölcstermő küldetését sem a választott népen belül, sem pedig a pogány világ felé. Ezért kell gondolkodás- és életszemlélet-átalakítást végeznie, azaz metanoiát, bűnbánatot tartania. Ez az elindulás legelső és kihagyhatatlan lépése.

András evangéliumában a terméketlen fügefafa története így hangzik: „Amikor másnap kimentek Betániából, a következő jelképes próféta cselekedetet hajtotta végre. Meglátott egy lombos fügefát – Izrael jelképét –, és odament, mintha gyümölcsöt keresne rajta; de persze semmit sem talált, csak leveleket, ugyanis még nem volt fügeérés ideje. Ekkor így szólt a fügefához: *‘Vajon soha senki nem fog rólad gyümölcsöt enni? Az lehetetlen.’* Tanítványai fölfigyeltek erre.”

Jézus még a szüret, a fügeérés előtt látni szeretné a füge termésének növekedését. Nem hirtelen és azonnali nagy tetteket vár. Azt szeretné látni rajtunk, hogy volt értelme a világba szólítania minket. Maradandó, értékes gyümölcsöket vár tőlünk. Ne késlekedjünk!

„Nem arra való az élet, hogy túléljük, hanem hogy átéljük” – írja Milyen egy női mell? című könyvében Kőrösi Zoltán. Nem a megérkezés, hanem az út a fontosabb. Mint Szigligeten, ahol az út mentén minden évben gazdag termést hozó gyümölcsfák sorakoznak. Látványra is gyönyörű!

Lipien Mihály, Budapest